

Predestinarea

Predestinarea – consecința credinței noastre?

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 25.04.2022, Actualizat: 25.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Efeseni 1.4; Romani 8.29,30; Romani 9

Predestinarea: nu este consecința credinței noastre!

Printre doctrinele importante ale adevărului creștin, doctrina despre predestinare ocupă un loc prioritar. Ea ne face cunoscute planurile lui Dumnezeu întocmite înainte de întemeierea lumii. „El ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4). Nu crearea cerului și a pământului este primul lucru pe care îl aflăm despre Dumnezeu; oh, nu, înainte de întemeierea lumii, când încă nu exista nimic din ceea ce este acum, Dumnezeu S-a gândit la noi, ne-a ales, ne-a cunoscut și ne-a rânduit să fim asemenea cu chipul Fiului Său. Prețios adevăr! Dumnezeu este dragoste; aceasta este natura Sa, esența Sa, iar această dragoste a vrut să o dezvăluie și să o comunice. El a hotărât acest lucru înainte ca lumea să existe. Este într-adevăr glorios să fi venit la Isus ca păcătoși smeriți și să fi experimentat bogata îndurare a lui Dumnezeu; dar mult mai glorios este atunci când, după ce am găsit pacea cu Dumnezeu prin credința în Isus, să auzim din gura lui Dumnezeu că El nu S-a gândit la noi doar acum, ci înainte de întemeierea lumii. Da, atunci învățăm că predestinarea nu este o consecință a credinței noastre, ci că credința noastră este o consecință a predestinării, da, că toate lucrurile - răscumpărarea, venirea lui Hristos pe pământ, crearea cerului și a pământului - își au cauza în predestinarea făcută de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Pentru că Dumnezeu ne-a predestinat, a fost creat cerul și pământul, omul, iar după ce omul a căzut, această predestinare era cauza răscumpărării înfăptuite prin Hristos.

Subiectul *predestinare* este ceva pentru creștinii credincioși

Privită din acest punct de vedere, doctrina predestinării este o comoară infinit de mângâietoare pentru creștinul credincios. El învață din ea că toată fericirea lui se bazează pe dragostea eternă și pe planurile eterne ale lui Dumnezeu. Această conștientizare îl desprinde de sine însuși și îl aduce într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu. Îi așază picioarele pe un teren ferm, de neclintit, căci ce este mai sigur decât dragostea veșnică a lui Dumnezeu? Ea înlătură orice gând despre propria activitate și propriul caracter ales; căci „nu este [sau: nu depinde] de la cine vrea, nici de la cine aleargă, ci de la Dumnezeu, care Se îndură” (Romani 9.16). Din păcate, omul a abuzat de acest adevăr glorios și l-a pus ca o piatră de poticnire în calea păcătosului pierdut. Nimic nu este *mai contrar* Scripturii și planului Duhului Sfânt decât această utilizare greșită. Predestinarea este un adevăr care trebuie învățat în Biserica (Adunarea) lui Hristos, dar nu este potrivit pentru predicile adresate lumii. Păcătoșilor pierduți trebuie să li se propovăduiască Evanghelia harului lui Dumnezeu în Hristos; trebuie să li se ceară în locul lui Hristos să se împace cu Dumnezeu. Chiar dacă predicatorul Evangheliei știe că vor crede doar atâția câți sunt rânduiți pentru viața veșnică, el nu trebuie să includă predestinarea în predicarea sa. Dacă o face, el discreditează proclamarea harului lui Dumnezeu și simțul responsabilității omului în ceea ce privește acceptarea Evangheliei. Niciodată apostolii nu au procedat în acest mod. Ei au predicat Evanghelia tuturor creaturilor; i-au determinat pe oameni să creadă. Dar ei îi instruiău cu privire la predestinare doar pe cei care credeau adevărul creștin. Așa că se cuvine și acum să se procedeze la fel. Doctrina predestinării este la locul ei în interiorul casei, pentru întărirea și mângâierea credincioșilor. Diavolul este cel care i-a atribuit un loc în afara casei, pentru poticnirea sufletelor îndurerate.

Ce rost are să vorbim despre predestinare cu oameni neconvertiți sau cu suflete îndurerate care nu sunt încă mântuite? Consecința firească a unei astfel de nebunii este că mulți spun: Dacă aș ști că am fost predestinat, atunci aș putea să mi-L însușesc pe Isus și mântuirea. - Dar cine poate ști acest lucru? Unde se spune în Biblie cine este predestinat? Nicăieri. Numele noastre nu apar în ea. Iar acest lucru ar fi necesar, dacă ar trebui să știu dinainte dacă sunt sau nu predestinat. Dar în Biblie stă scris că oricine crede în Isus are viață veșnică și că toți cei care au acceptat Evanghelia sunt predestinați. Așadar, păcătosul nu trebuie să știe dacă este predestinat, pentru a veni la Isus; dimpotrivă, el nu trebuie să vină la Isus ca un predestinat, ci ca păcătos pierdut, ca unul fără Dumnezeu, ca dușman al lui Dumnezeu. Abia după aceea, când crede în Isus, i se spune că este predestinat. De unde știa Pavel că credincioșii din Tesalonic au fost predestinați? Să ascultăm cuvintele sale: „... știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră. Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duhul Sfânt și în siguranță deplină. ... Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt” (1. Tesaloniceni 1.4-6). Deci, primirea de către ei a Evangheliei cu bucuria Duhului Sfânt a fost pentru el o dovadă a predestinării lor. Iar această dovadă nu poate fi dată în niciun alt mod. Cât de nefericiți sunt cei care, în loc să privească la Isus și să se refugieze la El, își îndreaptă ochii spre predestinare! Dacă ei persistă în acest lucru, atunci adevărul, care este atât de mângâietor pentru credincioși, va deveni prilej pentru pierzarea lor veșnică prin folosirea lui greșită. Oh, dacă toți predicatorii Evangheliei ar recunoaște această nebunie jalnică, ca nu cumva să oprească sufletele și să le zăpăcească prin doctrine care nu au ce căuta în acest domeniu. Misiunea lor este de a arăta singurul Nume dat sub cer prin care putem fi mântuiți.

Ce este, deci, predestinarea?

Să examinăm acum ce ne învață Duhul Sfânt despre predestinare. În acest scop, ne putem limita la două sau trei pasaje din epistolele lui Pavel; pentru că în oricât de multe pasaje din Noul Testament se vorbește despre predestinare și despre cei predestinați, doctrina predestinării o găsim doar în aceste câteva pasaje, și cel mai detaliat în primul capitol din epistola către Efeseni, apoi în Romani 8.29,30 și, în cele din urmă, în Romani 9. Aici, însă, este subliniat doar principiul predestinării, pentru a le dovedi iudeilor, după cum vom vedea, că, întrucât propria lor existență ca popor se întemeiază pe alegerea lui Dumnezeu, ei trebuie să accepte în mod necesar și alegerea neamurilor.

Efeseni 1.4: predestinarea înainte de întemeierea lumii

Efeseni 1.4: ... după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste.

După cum am menționat deja, predestinarea noastră a avut loc înainte de întemeierea lumii; ea este primul gând din inima lui Dumnezeu, planul dragostei Sale veșnice, înainte ca lumea să fi existat. Acest prim gând important este urmat de cel de-al doilea: pentru ce ne-a ales, și anume „ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Dumnezeu a vrut să ne aibă înaintea Lui, înaintea feței Sale; a vrut să ne aducă în prezența Lui. Dar pentru asta trebuia să fim ca El. Un om cinstit nu se poate simți confortabil în compania unui om necinstit; cu atât mai puțin poate Dumnezeu să tolereze în prezența Sa ceea ce este contrar sfințeniei Sale. Prin

urmare, dacă voia să ne aducă în prezența Sa, trebuia să fim ca El. Hristos este așa; El este personal imaginea lui Dumnezeu cel nevăzut. În El sunt unite dragostea, sfințenia, perfecțiunea în toate căile Sale. De aceea suntem aleși în El. Dumnezeu este sfânt în caracterul Său, fără cusur în căile Sale, dragoste în natura Sa, iar noi suntem aleși în Hristos pentru a fi sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste. Ce fericire! Suntem în prezența lui Dumnezeu, ca El, și aceasta în Hristos, care este subiectul și standardul dragostei divine, astfel încât Dumnezeu își poate găsi toată plăcerea în noi și, fiind părtași la natura divină, suntem capabili, de asemenea, să ne bucurăm pe deplin de această natură.

Dar Duhul Sfânt face un pas mai departe (Efeseni 1.5). Dacă prezența sfântă a lui Dumnezeu ne cere să fim necondiționat sfinți, fără pată și în dragoste, am fi putut fi ca niște îngeri înaintea lui Dumnezeu. Noi am fi fost cu siguranță mulțumiți cu asta; dar dragostea Lui nu ar fi fost satisfăcută de asta. Dumnezeu nu a vrut doar îngeri înaintea feței Sale, ci a vrut să aibă fii. El a vrut să aibă o relație strânsă și intimă de Tată cu noi și să aibă părtașie cu noi, ca fii ai Săi. De aceea, apostolul adaugă: „după buna plăcere a voii Sale”. A fi sfânt și fără pată în dragoste era necesar - spus cu venerație; al doilea a apărut din nevoia inimii iubitoare a lui Dumnezeu, din bucuria Sa glorioasă: „Care ne-a predestinat pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale”.

Aflăm, așadar, că Dumnezeu ne-a predestinat înainte de întemeierea lumii pentru ca noi să stăm înaintea Lui - în sens moral, ca El - și că El ne-a predestinat să fim copiii Săi. Noi suntem predestinați în Hristos și suntem copii prin Isus Hristos. Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut; noi purtăm acest chip, pentru că suntem predestinați în El. Hristos este Fiul și noi venim înaintea Tatălui în aceeași relație. Ce har de nedescris! Fie ca inimile noastre să fie mai capabile să se încreadă și să se bucure de acest har!

Romani 8.29,30: rânduiți conform planului

Romani 8.29,30: Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați. Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.

Al doilea pasaj, Romani 8.29,30, ne învață despre predestinare. Apostolul pornește de la premisa că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său” (Romani 8.28). Noi suntem chemați conform planului pe care Dumnezeu l-a făcut în Sine Însuși înainte de întemeierea lumii. „Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați.” Deci, Dumnezeu ne-a cunoscut mai dinainte - în legătură cu ceea ce se învață în Efeseni 1, aceasta vrea să spună: Dumnezeu ne-a cunoscut înainte de întemeierea lumii ca fiind ai Săi și, pe cei pe care i-a cunoscut ca fiind ai Săi, i-a predestinat și pentru a fi asemenea cu chipul Fiului Său. Acest lucru nu înseamnă că suntem destinați să fim asemenea lui Hristos prin umblarea noastră pe pământ. Cu siguranță suntem chemați la acest lucru; trebuie să călcăm pe urmele Lui și, practic, să devenim din ce în ce mai mult ca El prin Duhul Sfânt. Dar nu despre aceasta

este vorba aici. Predestinarea pentru a fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu se referă la asemănarea cu Hristos în glorie. „Știm”, spune Ioan, „că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2). Hristos, bobul de grâu, a căzut în pământ și a murit, producând roade la înviere. Acest rod sunt credincioșii. Ei sunt uniți cu El; sunt una cu El; vor împărtăși gloria cu El. El Însuși spune: „Le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” și „Vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu”. Acum suntem încă pe pământ, umblând într-un trup muritor și supus putrezirii; dar când va veni Isus, cei adormiți vor fi înviați în El, iar cei rămași în viață vor fi transformați. Atunci toți vor primi un trup asemănător cu trupul Său glorificat (1. Tesaloniceni 4; Filipeni 2). Atunci ei vor fi revelați ca fii ai lui Dumnezeu, pentru că sunt fii ai învierii, și atunci se va împlini planul lui Dumnezeu, pentru că atunci toți vor fi asemenea cu chipul Fiului Său. Atunci se va vedea o familie de frați, căci lui Isus nu-l este rușine să ne numească frați. Mariei Magdalena i-a spus după învierea Sa: „Du-te și spune fraților mei!” Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că, oricât de glorioasă și de intimă ar fi părtășia și familia binecuvântată a lui Dumnezeu, Domnul nostru mult lăudat va ocupa totuși primul loc. Noi suntem frații Lui prin har, dar El este Capul și Întâiul născut al multor frați.

În Romani 8.30 găsim o legătură între căile lui Dumnezeu în timp și planul Său făcut înainte de întemeierea lumii. „Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.” Totul este privit aici dintr-un punct de vedere divin și în conformitate cu scopul lui Dumnezeu, nu ca și cum chemarea, justificarea și glorificarea ar fi fapte deja împlinite, ci pentru că Duhul Sfânt ne prezintă ceea ce, conform voinței lui Dumnezeu, este poziția noastră glorioasă de la început până la sfârșit. Era planul lui Dumnezeu, întocmit înainte de întemeierea lumii, să ne facă asemenea chipului Fiului Său, iar El împlinește acest plan prin chemarea, justificarea și glorificarea celor aleși, astfel încât aici rezultatul glorios este legat de planul și scopul etern al lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ales persoane, nu ceea ce vor fie sau vor face ele!

În acest context, trebuie subliniat faptul că Dumnezeu a ales persoane. Acest lucru este clar exprimat în Efeseni 1, precum și în Romani 8. Prin urmare, este complet în contradicție cu adevărul dacă se afirmă că Dumnezeu a văzut în avans ceea ce vor fi, vor face și vor crede persoanele individuale. Apostolul nu spune: „ceea ce Dumnezeu a știut mai dinainte”, ci: „pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte”. Dumnezeu a cunoscut mai dinainte pe oameni, nu doar starea sau comportamentul lor. Iar în Efeseni 1 se spune: „după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”, dar nu: „... că eram sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste”.

Romani 9: Nu este vorba de predestinarea veșnică

De asemenea, și pasajele relevante din Romani 9 au fost adesea interpretate foarte greșit. Din acest motiv, trebuie să ne ocupăm de ele în detaliu. Care este scopul învățaturii apostolului din acest capitol? În capitolele anterioare, el a demonstrat că iudeii, ca și neamurile, erau păcătoși înaintea lui Dumnezeu și pasibili de judecata lui Dumnezeu și că, prin urmare, dacă doreau să fie mântuiți, trebuiau să fie îndreptățiți prin har și nicidecum prin faptele Legii.

Aceasta a anulat prioritatea iudeului credincios față de păgânul credincios. Ca păcătoși erau egali, dar erau egali și dacă erau răscumpărați prin har și uniți cu Hristos. Obiecția iudeilor, pe de altă parte, era că promisiunile lui Dumnezeu le erau încredințate lor și că, prin urmare, ei erau cu mult deasupra credincioșilor dintre națiuni, și era foarte supărător pentru ei să fie nevoiți să vadă națiunile ca membri ai aceleiași Evanghelii și ai acelorași privilegii în Hristos. Apostolul răspunde la aceasta că Israel este, fără îndoială, în posesia promisiunilor, dar că acestea nu au fost date seminței lui Avraam după trup, „ci copiilor făgăduinței”, conform alegerii lui Dumnezeu. Nu toți cei din Israel erau israeliți, altfel și ceilalți fii ai lui Avraam ar fi trebuit să fie moștenitori ai promisiunii. Dar Dumnezeu spusese: „În Isaac vei avea o sămânță”. Acest lucru a fost și mai evident în cazul Rebecăi. Chiar și atunci când copiii ei nu se născuseră încă, Dumnezeu a spus: „Cel mai mare va sluji celui mai mic”. Prin aceasta, apostolul vrea să spună: existența voastră ca popor, privilegiile voastre, promisiunile care vă sunt date se bazează pe alegerea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu l-ar fi ales pe Isaac ca fiu al făgăduinței, atunci Ismael ar fi devenit fondatorul vostru, iar dacă Dumnezeu nu l-ar fi ridicat pe Iacov deasupra lui Esau, atunci voi nu ați fi acum copii ai făgăduinței.

Dacă Dumnezeu este nedrept pentru că cheamă națiunile la binecuvântările Evangheliei, atunci a fost nedrept și faptul că i-a respins pe Ismael și Esau ca și căpetenii ai poporului Său și că i-a spus lui Moise: „Mă voi îndura de cine Mă îndur; și voi avea milă de cine am milă”. Aceste cuvinte, citate din Exodul, pe care Dumnezeu le-a rostit într-un moment în care Israel încălcase deja Legea, înainte ca ei să fi intrat în tabără, prin dansul lor în jurul vițelului de aur, arată clar cât de nejustificate erau obiecțiile iudeilor față de predestinarea națiunilor. Dacă Dumnezeu nu ar fi avut atunci milă de poporul Său în har nelimitat, i-ar fi distrus într-o clipă în mânia Sa. Or, dacă întreaga existență a lui Israel, așa cum dovedește clar istoria, se bazează pe voința suverană a lui Dumnezeu, astfel încât nu depinde de cei care vor, nici de cei care alegă, ci numai de Dumnezeu care iartă, atunci ei trebuie să accepte, din același motiv, și predestinarea națiunilor, și aceasta cu atât mai mult cu cât Israel ca popor, așa cum dovedește apostolul în ultima parte a acestui capitol, l-a respins pe Hristos și binecuvântările Evangheliei incluse în El.

Se poate observa de aici că, deși acest capitol vorbește despre principiul predestinării, nu se referă deloc la predestinarea noastră, așa cum este în Efeseni 1 și Romani 8. Desigur, cuvintele din versetele Romani 9, 15 și 16 conțin adevărul important, universal valabil, că totul își are temeiul în Dumnezeu și nicidecum în noi; totodată, ele se aplică și nouă și alegerii noastre; cu toate acestea, acest capitol nu conține doctrina predestinării la slava veșnică. Acest lucru va fi mai evident dacă adăugăm câteva observații la ceea ce prezintă apostolul aici.

Pentru a le dovedi iudeilor dreptatea introducerii națiunilor în binecuvântările Evangheliei, Pavel se referă la motivul propriei lor existențe ca popor. Acest motiv a fost alegerea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl înălțase pe Isaac mai presus de Ismael și pe Iacov mai presus de Esau. A fost aceasta o alegere spre binecuvântare? Nicidecum; nu era vorba de așa ceva. Isaac și Iacov nu au fost predestinați aici pentru a fi binecuvântați, ci pentru a fi căpetenii, fondatorii poporului pământesc al lui Dumnezeu. „Cel mai mare va sluji celui mai mic.” Prin urmare, este inducător în eroare să cităm acest pasaj ca dovadă a predestinării noastre; nu are nicio legătură cu aceasta. Altfel, toată argumentarea apostolului și-ar pierde puterea. Știm

din epistola către Evrei că Esau este respins; acest lucru nu este în discuție aici. Mai mult, predestinarea lui Isaac și Iacov nu a fost o predestinare făcută înainte de întemeierea lumii, așa cum este predestinarea pentru sfințenie, ci o predestinare în timp. Oriunde se vorbește despre o predestinare spre sfințenie, se vorbește despre scopul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii sau înainte de vremurile veacurilor, în timp ce aici, unde este vorba despre predestinarea pentru a fi fondatorul poporului pământesc al lui Dumnezeu, se vorbește despre predestinarea făcută într-un moment în care copiii erau încă în pântecele mamei. În mod firesc, cuvintele „pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât” sunt adesea interpretate greșit. Mai mult, este demn de remarcat faptul că aceste cuvinte nu se găsesc în Geneza, ci în profetul Maleahi. În Geneza se spune doar: „Cel mai mare va sluji celui mai mic” (Geneza 25.23). Abia după ce descendenții lui Esau și-au manifestat în mod evident răutatea și dușmănia împotriva lui Israel, s-a spus: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât”. La fel a fost și cu Faraon. Omul acesta era un om nelegiuit, un asupritor al poporului lui Dumnezeu, și a zis lui Moise și lui Aaron: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece?” Acest om nevlavios, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în toate modurile posibile, a fost supus de Dumnezeu la judecata împietririi, astfel încât a pierit în cele din urmă în păcatele sale. Acest lucru se întâmplă și astăzi și se va întâmpla și în zilele din urmă. După ce oamenii au respins adevărul, Dumnezeu va trimite un duh de rătăcire. Dar aceasta este o judecată. Să se observe bine: Dumnezeu nu ispitește pe nimeni să păcătuiască. A spune acest lucru nu ar fi decât o blasfemie. Dar dacă omul păcătuiește și iubește păcatul și persistă în el, Dumnezeu îl pedepsește cu judecata împietririi.

Doctrina lepădării nu este demonstrabilă

Din aceste cuvinte s-a desprins și doctrina lepădării. Dar nimic nu este mai departe de gândul lui Dumnezeu decât această doctrină. Minteă umană este cea care concluzionează: „Dacă Dumnezeu îl alege pe unul, atunci îl respinge pe celălalt”. Dar acestea sunt concluzii omenești și nicidecum gândurile lui Dumnezeu. Cel care îl distinge pe unul în detrimentul celuilalt - și acesta este cazul lui Iacov și al lui Esau - dă într-adevăr mărturie despre favoarea sa, dar acest lucru nu implică în niciun caz o condamnare a celuilalt. Predestinarea este învățată în mod clar în Scriptură; nu găsim niciun cuvânt despre lepădare în ea. Dimpotrivă, Dumnezeu l-a creat pe om curat, nevinovat și fără păcat. Omul este cel care s-a despărțit de Dumnezeu prin păcat și care, prin urmare, este supus pierzării veșnice. Mai mult decât atât, Dumnezeu l-a dat pe Fiul Său preaiubit pentru omul păcătos și ostil și a lăsat ca vestea bună a iertării și a păcii prin El să fie proclamată în lume, iar omul este cel care îl respinge pe Mântuitorul și îl îndepărtează și, prin urmare, moare în păcatele sale. În loc ca Dumnezeu să fi sortit o singură ființă umană pentru pieire, așa cum învață unii în mod blasfemator, El a făcut mai degrabă tot posibilul pentru a salva și răscumpăra ființa umană. Dar toți oamenii se află într-o stare atât de teribil de ostilă încât, dacă nu ar exista predestinarea, toți ar pieri fără deosebire. Feriți-vă, așadar, de încercarea ca prin doctrina lepădării să-L faceți pe Dumnezeu cauza chinului veșnic al celor pierduți și de a nega astfel responsabilitatea omului și dreptatea judecății Sale. Să ne ținem cu tărie de Scriptură! Numai ea ne prezintă adevărul în sensul său real, în timp ce toate concepțiile omenești sunt înșelătoare și nu de puține ori, poate fără să vrea, subminează temeiul adevărului.

Dumnezeu este suveran!

Dar cineva ar putea întreba, cum cum trebuie înțelese cuvintele apostolului Pavel din Romani 9.21: „Nu are olarul autoritate asupra lutului, să facă din aceeași frământătură un vas spre onoare și altul spre dezonoare?”. Răspunsul meu este: „Puterea lui Dumnezeu este nelimitată”. Când omul se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și vrea să conteste dreptul Lui de a face și de a nu face ceea ce vrea El, apostolul spune: „Cine ești tu, omule, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va spune lucrul întocmit Celui care l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut astfel?»” Dumnezeu are dreptul de a acționa suveran, conform voinței Sale, și nimeni nu este autorizat pentru a-L acuza. Dar acest drept al lui Dumnezeu este subliniat aici accentuat. Însă nu se spune nicăieri că Dumnezeu S-a folosit de acest drept. El are dreptul de a face ceea ce face olarul, dar întrebarea este dacă a făcut uz de acest drept. Cele două versete care urmează dovedesc că, deși Dumnezeu are dreptul de a-Și arăta mânia și de a-Și face cunoscută puterea, El, dimpotrivă, a îndurat vasele mâniei cu multă îndelungă răbdare. Diferența de exprimare din versetele Romani 9.22 și 23 este demnă de remarcat și crucială pentru punctul de vedere analizat. Despre vasele îndurării se spune că Dumnezeu le-a pregătit dinainte pentru glorie, în timp ce nu se spune acest lucru despre vasele mâniei. Despre acestea citim că El „a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare niște vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere”, dar nu că le-a *pregătit dinainte* pentru distrugere. În timp ce vasele îndurării sunt pregătite dinainte de Dumnezeu Însuși pentru glorie, vasele mâniei s-au pregătit singure prin persistența lor în rău, precum și prin necredința lor, deși Dumnezeu le-a îngăduit cu multă îndelungă-răbdare. Așadar, nu este nicidecum vorba de lepădare sau de predestinare la condamnare veșnică. Cu siguranță, într-o zi, Dumnezeu Își va arăta mânia Sa asupra copiilor neascultători și îi va arunca în iazul de foc; dar nu El este vinovat pentru nenorocirea lor. El va dovedi tuturor cu câtă răbdare și îndelungă-răbdare i-a îngăduit în toate păcatele și nelegiuirile lor, astfel încât nimeni nu va putea să scoată nici măcar un singur cuvânt pentru a-L acuza.

Fie ca Domnul să ne dea ochi luminați de înțelegere, ca să putem înțelege corect adevărul și să fim curățați prin el de toate gândurile și concepțiile omenești!

Tradus de la: [Die Auserwählung](#)
Titlul original: „Die Auserwählung“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1876, pag. 40–56.

Traducere: Ion Simionescu